

MRTVÝ LES

Přátelé posnídali jablka a zapili je vodou z potoka. Šedivák si nevzal nic, ani sušenku, na kterou se ho Elena pokoušela nalákat. Vypil trochu vody a pak položil hlavu na přední tlapy.

„Ještě není ve své kůži,“ řekla Elena smutně. „To včerejší šílenství ho dočista odrovnalo. Je slabý.“

„Ať je to s ním, jak chce, musíme dál. Luna přišla minulou noc, když byl měsíc vysoko na obloze. Utkáme se s ní dřív, než měsíc vyjde. To je naše jediná šance, jak ji porazit.“

Bouřlivák zařehotal na souhlas.

„Nemůžeme tady ztrácet čas.“

Sbalili věci a vydali se k Mrtvému lesu. Elena v sedle, Tom s Šedivákem kráčeli vedle nich. Kvečeru dorazili k temnému, zlověstnému lesu. Když dorazili k vysokým stromům ozářeným zapadajícím sluncem, bylo ještě světlo, ale slunce se už sklánělo za obzor. Když se Tom ohlédl, všiml si jejich prodlužujících se stínů.

Šikmé paprsky slunce ozářily stromy karmínovou barvu.

„Uf,“ sesedla Elena z hřebce. „Ty stromy vypadají jako potřísněné krví!“

„To se ti jen zdá, to jen zapadá slunce. Pojdme. Někde tam čeká Luna a my se tam musíme dostat, než padne tma,“ pobízel skupinku Tom. Posunul štít na záda, sevřel jílec meče a vstoupil do lesa. Suché listí a větvičky mu křupaly pod nohama. Stromy rostly hustě vedle sebe. Elena se rukou přidržela jednoho kmene. Vykřikla odporem.

„Co se děje?“ Tom si k ní razil cestu podrostem.

„Moje ruka, podívej!“ ukázala
Elena.

Tom užasle zíral. Na ruce měla
krev! Stromy byly lepkavé krví!
Rozhlíželi se. Odehrálo se tu nějaké
zabíjení? Tom se zachvěl odporem.
Bouřlivák neklidně zařehnal, Šedivák
se přikrčil a zakňučel.

„Musíme vymyslet plán.“ Tom odehnal zlé představy. „Na tomhle místě můžeš vycítit zlé kouzlo. Znamená to, že přízrak vládne nadpřirozenou silou. Potřebujeme něco, co by nám pomohlo. Nebo vědět, kam jít, znát cestu, mít něco, co nás ochrání...“

„...nebo mít zbraň,“ dokončila Elena.

„To je ono.“

Měl meč a Elena luk, ale věděl, že to nestačí. Na tuhle hrůzostrašnou příšeru musí přijít s něčím mimořádným a nečekaným.

Vrátil se po svých stopách a vynořil se z lesa. Prozkoumával vyprahlou pláň. Mohl by tady najít něco, co by jim pomohlo? Nic. Jen prašná země, suchá tráva a pár skalisek. Brzo se snese tma a čas utíká.

Tomovi se zdálo, že z krvavého lesa něco slyší. Slabé, nesouvislé zvuky, ale po chvílce silnější. Teď je slyšel jasně. Čenichání, šustění. Rozbušilo se mu srdce. Vtom se z dálky ozvalo táhlé osamělé vytí, odráželo se o hradbu stromů.

Slunce zapadlo. Mrtvý les ožíval.